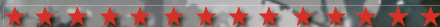

Eva Eich

Leikkaa kirjasta oikeat sivut auki
ja ratkaise mysteeri

Pakohuonemysteeri

LUMEN VANGIT

BAZAR

Eva Eich

Pakohuonemysteeri

LUMEN VANGIT

Suomentanut Sanna van Leeuwen

BAZAR

SEIS!!!

Ennen kuin hyppäät mukaan seikkailuun, sinun on hyvä tietää, mihin olet ryhtymässä...

Jokaisella aukeamalla sinua odottaa uusi luku jännityskertomuksesta ja uusi pulma ratkaistavaksi. Tämä jännäri ei kuitenkaan ole tavallinen kirja, jossa käänät sivuja järjestyksessä eteenpäin. Vain, jos osaat ratkaista tehtävän, tiedät, miltä sivulta tarina jatkuu.

Kuhunkin pulmaan on annettu useampia vastausvaihtoehtoja, ja jokainen vastaus viittaa kuvaan, joka on pieni yksityiskohta suuremmasta kuvasta. Kuitenkin vain oikean vastauksen kohdalla oleva kuva löytyy myös kirjan muilta sivuilta. Näin et voi avata vahingossa väärää sivua.

Ei siis hätää, jos et jollakin kerralla keksi heti oikeaa ratkaisua! Myös terävä katse pitää sinut oikealla tiellä.

Keksi oikea vastaus – etsi kuva – avaa sivu sen kohdalta!

Vain siten pääset pakoon lumikaaosta ja onnistut kaivamaan kylän salaisuudet hangen alta päivänvaloon...

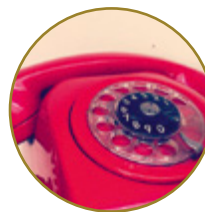
→ Esimerkki

TÄMÄ KIRJA ON...

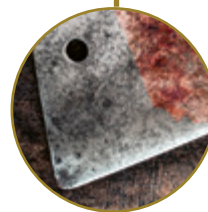
- ① **Matkaopas**
- ② **Puhelinluettelo**
- ③ **Pakuhuonejännäri**

①

②

③

Leikkausvälineiden käyttö

Seikkailu alkakoon! Leikkaa sivu auki.

Tämä on taatusti elämäni pahin automatka, Jonas ajatteli. Iso musta Audi kynti lumisohjoa ja säikäytti lentoon varikset, jotka olivat tulleet etsimään ruokaa maantien reunasta.

Lumisadetta oli jatkunut jo useamman tunnin. Jonas oli kammonnut matkaa jo muutenkin, ja huonon näkyvyyden takia siitä oli tullut vieläkin tukalampi. Jonas oli matkalla vanhaan kotikyläänsä Lauffingeniin.

Tuulilasiin lätsähti kerralla kokonainen armeija lumihiihtaleita. Kii-vaasti vingahtelevat tuulilasinpyyhkijät työnsivät ne nopeasti sivuun, mutta heti seuraavassa hetkessä tilalle tuli lukematon määrä lisää.

Jonas haroi taipuisaa mustaa tukkaansa ja hieraisi sitten kipeää niskaansa, muttei saanut karistettua hartioiltaan taakkaa, joka oli painanut häntä kirjeen saapumisesta lähtien.

”...on ikävä velvollisuutemme ilmoittaa teille, että isänne menehtyi sairaalassamme...” Vain muutama sana, mutta ne olivat mullistaneet hänen koko maailmansa. Jonas ei ollut nähnyt isäänsä melkein vuoteen. Kun edellisen vuoden maaliskuussa Manfred Schmitzgebel oli tullut käymään poikansa tyylikkäässä kaupunkiasunnossa Münchenissä, he eivät juuri olleet löytäneet yhteisiä puheenaiheita. He olivat kävelleet yhdessä Viktualienmarkilla ja katselleet torin perinteisten lihakojujen valikoimia.

Kun isä oli kiinnostuneena kumartunut tarkastelemaan sianpäitä ja kyljyksiä ja arvioinut lihamestarin elkein makkaroiden laatua, keskustelu oli tyrehtynyt nopeasti. Eikä se johtunut vain siitä, että Jonas oli siirtynyt kasvisruokavalioon.

Heidän maailmansa olivat muutenkin etääntyneet liian kauas toisistaan. Isän ja pojan mielenkiinnon kohteet olivat liian erilaisia, eikä heillä riittänyt ymmärtämystä toistensa ongelmia kohtaan.

Nyt Jonasta kadutti, ettei hän ollut käynyt jouluna isänsä luona, vaikka oli luvannut. Silloin isä olisi ehkä kertonut pojalleen vakavasta sydän-sairaudesta ja riskialttiista leikkauksesta, joka oli ainoa mahdollisuus pidentää hänen elämäänsä.

Isä oli päättänyt mennä leikkaukseen kertomatta pojalleen etukäteen. Varmaan hän ei halunnut huolestuttaa, Jonas ajatteli ja tunsi vatsanpohjassaan sekoituksen surua, kiukkua ja haikeutta.

Ja nyt hänen oli pakko mennä Lauffingeniin, palata sinne muistoihin ja tyhjiin huoneisiin. Hän tapaisi notaarin, ottaisi perintönsä vastaan ja ajaisi takaisin Müncheniin niin pian kuin mahdollista.

Enää vajaan kaksi kilometriä, ja hän olisi perillä. Jonas yritti löytää parhaan ajolinjan lumisella tiellä, kun hänet valtasi äkkiä synkkä aavistus. Hän olisi voinut vannoa, ettei jokin täsmännyt...

MISSÄ JONAS HUOMAA HÄIRITSEVÄN
YKSITYISKOHDAN?

- ① Tiellä
- ② Maisemassa
- ③ Autossa

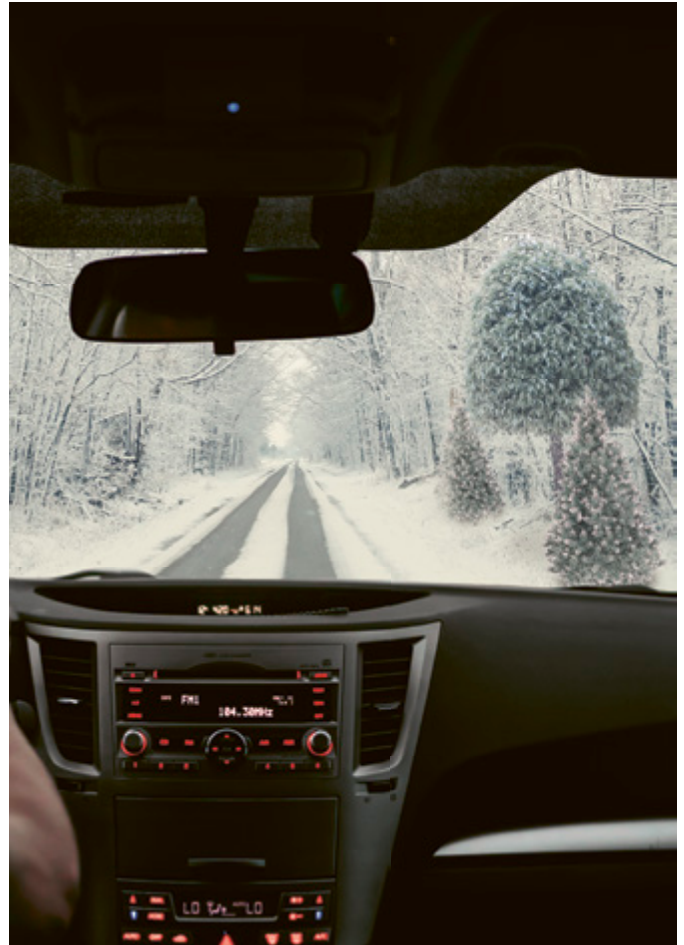
①

②

③

Kesti muutaman minuutin, ennen kuin Jonas oli selvittänyt viestin. ”Kaikki ei ole sitä miltä näyttää. Jos olet valmis tietämään totuuden, seuraa punaista vanaa.”

Hän nielaisi tahtomattaan. Mitä tämä kirje merkitsi? Ja kuka sen oli jättänyt tänne? Puhuttiinko siinä hänen isänsä kuolemasta? Mitä pitempään hän mielti asiaa, sitä oudommalta hänestä alkoi tuntua, että isä oli muka kuollut sydänvaivaan, josta Jonakselle ei ollut koskaan kerrottu.

Jonas työnsi ajatuksen pois mielestään. Hän ei lähtisi mukaan arvoitusleikkeihin. Kohta hän tapaisi notaari Peter Zwingin, pakkaisi sitten nopeasti mukaan omat tavaransa ja muutaman muistoesineen ja ajaisi takaisin Müncheniin. Jonas vilkaisi kelloa: se oli jo viittä vaille kaksitoista. Oli lähdettävä, jos hän halusi ehtiä kävellen isänsä lihakaupalle. Lumi oli hidastanut matkaa odotettua enemmän.

Kun Jonas tuli isänsä liikkeen eteen täsmällisesti vanhan kirkonkellon lyödessä kahtatoista, notaarista ei näkynyt vielä jälkeäkään. Jonas nosti katseensa oranssinväriseen valotauluun, jossa luki isoilla pyöreillä kirjaimilla ”Schmitzgebelin Liha”. Alle oli lisätty pienemmällä tekstillä: ”Aitoa Schwarzwaldin kinkkua vuodesta 1869”.

Juuri Schwarzwaldin kinkku oli perheyrietyksen menestyksen salaisuus, viime vuosina ulkomailla asti. Moni herkkumyymälä oli ottanut sen myyntitiskiinsä Serranon ja Culatellon viereen. Jonaksen katse kääntyi ikkunalasien läpi liikkeeseen. Tiskin takana seisojain nelikymppinen pitkä mies, jolla oli tummanvaalea olkapäille ulottuva tukka, valkoinen lihakauppiaan esiliina ja hivenen roikkuvat hartiat. Jonas muisti, että leveäharteinen, huonoryhtinen mies oli ollut lihakaupassa töissä jo pitkään. Hänkin oli kylästä kotoisin, mutta koska Jonas ei ollut käynyt koulua Lauffingenissa vaan sisäoppilaitoksessa kaupungissa, hän ei

tuntenut kyläläisiä hyvin. Myyjän huomio oli kiinnittynyt johonkin, mitä hän piteli kädessään, mutta kun hän nosti vaalean päänsä ja miesten katseet kohtasivat, hän sujautti esineen äkkiä takataskuunsa ja tuli sitten ulos automaattisesti avautuvasta liukuovesta.

”Terve, sinähän olet Jonas Schmitzgebelt?” mies tervehti ja ojensi isoa kättään. ”Minä olen Max Wegner. Olen vt. toimitusjohtaja nyt, kun herra Schmitzgebelt...” Hän vaikenä ja lehahti kasvoiltaan tummanpunaiseksi. ”Otan osaa”, hän lisäsi nopeasti ja laski katseensa hämmennyneenä.

”Kiitos”, Jonas sanoi epävarmana siitä, millainen rooli hänen pitäisi ottaa. Samassa kulman takaa ajoi vauhdikkaasti hopeanvärinen farmari-auto. Se oli melkein kokonaan lumen peitossa, ja jäätyneistä ikkunoista näkyi ulos tuskin paremmin kuin ampuma-aukoista. Ovi avautui, ja ulos astui hintelä silmälasipäinen mies villakangastakissa, salkku kädessään.

”Anteeksi, että olen myöhässä!” Zwing huusi honottavalla äänellä jo kaukaa. ”Tulen suoraan tapaamisesta Sulzbrückenistä, sieltä tulee matkaa moottoritien kautta melkein kolmekymmentä kilometriä, ja tässä säässä siihen meni autolla vähän arvioitua kauemmin. No, tiedättehän te...!” Hän harppoi Jonaksen luo reippain askelin anteeksipyytävä hymy kasvoillaan. Miehen nahkakenkiä ei selvästi ollut suunniteltu tällaiseen säähän, vaan ne upposivat jo parin askeleen jälkeen syvälle lumeen. Kädenpuristus oli kuin kuollut kala, veltto ja kylmä.

Jonaskin esitteli itsensä lyhyesti ja katsoi miestä tutkivasti silmiin.

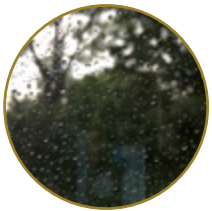
Hän oli varma, ettei notaari puhunut totta.

MISTÄ JONAS PÄÄTTELEE, ETTÄ NOTAARI VALEHTELEE?

- ① Kengistä
- ② Jäljistä
- ③ Autosta

①

②

③

Selvitä tarinan arvoitukset ja ratkaise kuolleen lihakauppiaan mysteeri

Jonas palaa synkkänä talvipäivänä takaisin kotiseudulle Schwarzwaldiin, sillä hänen isänsä on kuollut. Isä oli menestyvä lihakauppias, mutta hänen vegetaristipoikaansa ei perheyhtymisen jatkaminen koskaan kiinnostanut.

Perille päästyään Jonas alkaa epäillä, ettei isän kuolema ollutkaan luonnollinen ja että syyllinen siihen on joku kylän asukkaista. Myös isän menestyksen salaisuus, suvun resepti Schwarzwaldin kinkun valmistukseen, on kateissa. Tihenevä lumisade katkaisee kaikki liikenneyhteydet, joten apua ei ole saatavilla eikä kehenkään voi luottaa.

Lumen vangit on kirjallinen pakohuonemysteeri, jossa lukija pääsee etenemään ratkaisemalla tarinan henkilöiden kohtaamia arvoituksia ja leikkaamalla kirjasta oikeat sivut auki.

ISBN 978-952-376-542-9
kl 79,8
www.bazarkustannus.fi